

Capitolul 1

Roman

Opresc mașina în fața Frăției Kappa Sigma, o Mazda MX-5 pe care am achiziționat-o în timpul verii și care aproape că i-a golit contul tatălui meu. Nu că mi-ar păsa prea mult de asta când sunt la volanul mașinușei mele strălucitoare, după care o să saliveze tot campusul Universității Columbia, cât și universitățile adverse. Un adevărat „aspirator de femei”, cum îi spune fratele meu mai mic și mai tâmp, de care mă bucur că am scăpat pentru încă un an. Deocamdată. La cât de imprevizibil e Wes, s-ar putea să mă trezesc cu el în cameră, la miezul nopții, aşa cum am mai pățit-o.

Pufăind zgomotos, ies din mașină fără să-mi pese că e parcată de-a curmezișul, jumătate pe alei și jumătate pe gazon. Dacă Garret nu și-ar fi parcat coaja pușcată la fel, împiedicându-mă probabil dinadins să parchez normal, aşa cum am învățat, nu aş mai fi blocat circulația în halul ăsta. Și nici bine nu închid portiera, că și primesc un claxon de la o camionetă Toyota, șoferul înjurându-mă cât de colorat e în stare.

Îi arăt semnul „păcii” cu degetul mijlociu și pornesc spre clădirea cu trei etaje, care servește drept internat, Frăție și, uneori, club pentru dezmațați. Nu pot să nu mă mir de ea de fiecare dată când o privesc. Încă stă dreaptă și încă are pereții la locul lor, deși aici s-au dat petrecerile-petrecerilor.

— Roman Hunter, în sfârșit ai ajuns! strigă Garret din pragul ușii, rânjindu-mi răutăcios. Ce-i cu sicriul ăla roșu din spatele tău?

— Sicriu e coaja ta pușcată, pe care habar nu ai să o parchezi! mă răstesc la el. Sigur ai luat permisul de conducere pe spatele lu' tac-tu! Când ți-am spus că o să mori prost, chiar am avut dreptate!

Un băiat, membru nou al Frăției, care rostogolește un butoi din inox plin ochi cu bere, îmi întrerupe tirada la adresa lui Garret, prietenul meu cel mai bun și cel mai prost om din istorie. Și chiar mi se face puțină milă de săracul nătărău, care trece prin perioada de inițiere. Butoiul are în jur de o sută de kilograme și îl rostogolește de unul singur, în timp ce alți doi membri ai Frăției Kappa Sigma stau și râd de el.

Nimic surprinzător. Ca să intre în cea mai tare Frăție din campus, sunt dispuși să o facă pe sclavii. Știu asta pentru că și eu am avut parte de același tratament, ca toți ceilalți.

— Pune mâna și ridică-l! strigă Garret la el, făcându-l să tresără. Nu e peluza mă-tii, ca să o strivești!

— Cântărește o tonă! ripostează acesta, oprindu-se din rostogolit. Nici dacă vreau, nu pot să-l ridic.

— Arăt de parcă mi-ar păsa? îl întrebă Garret, încadrându-și chipul cu degetul, într-un gest teatral.

Și, cum nu mă pot abține, însfac cheile din buzunar și île arunc direct în frunte.

— Joacă-te frumos, țăcă! îi ordon. Și tu ai fost la fel. De fapt, dacă îmi aduc aminte bine, pe tine te-au pus să speli toate toaletele din clădirea principală. Mai-mai că i-ai luat omului de serviciu pâinea de la gură.

— Da, dar eu nu am târât un butoi cu bere pe peluză, se strâmbă, uitându-se urât la amărâtul care mai că se pune pe plâns.

Nu-mi pot închipui cum Garret se aşteaptă ca băiatul uscat din fața mea să poată ridica drăcia aia. Cu tot antrenamentul meu în echipa de fotbal american a universității, nu aş putea să îl ridic, pur și simplu.

— Nu, tu ai fost prea ocupat cu frecatul WC-urilor ca să cari altceva, în afara de soluții pentru curățat, i-o trântesc rânjind. Oricum, pentru ce ne trebuie un butoi de o sută de kilograme?

Garret îmi aruncă o privire de „te-ai tâmpit cumva?”, iar eu ridic din umeri.

— Petrecerea pentru început de an? o rostește ca pe o întrebare. Unde ai fost în vacanță? În Triunghiul Bermudelor și, în loc să disperi cu totul, ți-a dispărut doar creierul?

Să-l ia naiba!

— Fiji, tolomacule! Acolo unde tu nu o să ajungi nicio-dată, pentru că tac-tu ți-a tăiat porția de carduri de debit burdușite cu bani, îi răspund. Dar nu-ți face griji, încă mai beneficiezi de pensia pentru handicapăți, nu?

Garret mă privește chiorâș pentru o clipită (secundă), apoi îmi aruncă înapoi cheile, lovindu-mă în piept.

— Intră dracu' în casă, înainte să faci insolație!

Atât îmi mai spune, înainte să dispară din prag. Oftând, mă aplec și apuc de marginea butoiului cu bere, cerându-i tacit tipului să pună mâna și să-l ridice, înainte ca Garret să facă o criză din cauza peluzei presate de greutatea acestuia. Dacă un lucru știu despre Garret, acela este că are o pasiune morbidă pentru iarbă.

Abia când intru în casă îmi dau seama că am ajuns ultimul în campus. Parterul arată ca un câmp de luptă, însă nu vreau să-mi imaginez cum o să arate după petrecere. Mult, mult mai rău.

Victor mă salută cu un gest din mâna din dreptul barulu improvizat, scăpând din brațe mormanele de pahare de unică folosință, din plastic roșu, în timp ce Jared – un alt membru Kappa Sigma – prepară lichidul fermecat, un fel de tentativă de punch de care nu o să se atingă nimeni. Astă dacă nu vrea să ajungă la Urgențe mai devreme de ora opt, când încep primele cursuri.

— Ai auzit? mă întreabă Garret, înființându-se lângă mine. Decanul WhiteHall e pe ducă. Nu cred că mai apucă o sămbătă.

Mă uit la el cu coada ochiului, apoi îl întreb:

— Și de ce naiba ești aşa fericit?

— Glumești? pufnește. Încă din primul an așteptam să scap de ticălosul ăla bătrân. Din cauza lui am încăruntit înainte de vreme.

Mascându-mi prost râsetul cu o tuse falsă, mă uit la perciunii lui grizonați din pricina geneticii. Știe și el că l-a moștenit pe taică-su, care la patruzeci de ani are părul mai alb decât bunicul meu, doar că o face pe prostul ca de obicei.

— Ești sigur că e de vină WhiteHall și nu faptul că ești un alcoolic anonim? îl iau peste picior.

Drept răspuns, îmi trage un pumn în braț, apoi dispare pe nepusă masă, aşa cum face mereu când nu-i convine încotro se îndreaptă discuția.

Decid să urc la primul etaj și să mă instalez în vechea mea cameră, aflată chiar în capătul corridorului. De îndată ce trec pragul dormitorului văruit într-un albastru spălăcit, sunt lovit de un miros îngrozitor, care nu are treabă cu faptul că nu a mai deschis nimeni fereastra pe parcursul vacanței de vară.

Ținându-mi respirația, mă reped spre geam și îl deschid larg, apoi îmi scot capul afară și inhalez o gură sănătoasă de aer curat, înainte să mor asfixiat. Parcă a murit cineva aici, atât de urât miroase, și deja știu pe cine să dau vina. Garret îmi face cu mâna din fața casei, rânjind răutăcios.

Inhalez încă o gură de aer și îmi fac curaj să caut sursa miroșului. Și nu caut mult. Imediat ce ridic așternuturile patului de două persoane, descopăr peștele împuțit de pe saltea, pe care am de gând să i-l îndes pe gât prietenului meu obraznic.

Dacă nu o să se potolească, presimt că o să iasă din universitate doar cu picioarele înainte!

Scârbit, apuc peștele de coadă și ies cu el din cameră, pregătit să-l ascund în aerisirea din camera lui Garret, drept pedeapsă pentru gluma lui proastă. Doar că trebuie să recunosc că ticălosul e cu un pas înaintea mea, căci în momentul în care apăs clanța, îmi dau seama că ușa e încuiată. Probabil se aștepta să-i întorc „favorul” în aceeași măsură, aşa că tot ce îmi rămâne este să mă întorc în camera mea și

să arunc peștele pe fereastră, direct la picioarele lui Garret – angajat într-o discuție antrenantă cu o domnișoară.

De îndată ce peștele se prăbușește inert la picioarele lor, tipa sare în sus, apoi urlă ascuțit, în timp ce prietenul meu își ridică privirea spre mine și zâmbește complice.

— Data viitoare o să te trezești cu el în pantaloni! strigăt de tare, încât nu m-ar mira dacă ar fi auzit tot campusul. Sau o să îi-l gătesc la cină!

— Nu te enerva, Hunter! râde. Mai bine fi bărbat și spune-mi că, înainte să-l arunci pe geam, ai vrut să mi-l strecori în cameră.

Are mare dreptate, doar că l-aș fi ascuns atât de bine încât nu l-ar fi găsit niciodată, dacă era ușa descuiată.

— Garret, farsele care includ mortăciuni sunt expirate deja, i-o trântesc. Încearcă ceva nou dacă vrei să mă impresionezi, *iubitule*.

Îi rânjesc și eu complice, apoi îmi mut privirea pe tipa îngrozită de lângă el, care se strâmbă scârbită și pleacă precum vântul.

— Nenorocit mai ești, Roman, plescăie Garret, privind melancolic în urma fetei. Era boboacă! Acum nu o să se mai apropie nicio fată de mine, ticălosule! Doar știi cum circulă bârfele pe aici.

Asta era și ideea.

— Așa îți trebuie. Să te înveți minte să nu-mi mai pui mortăciuni în pat. Maturizează-te și tu. Dacă îmi puneai curent pe clanță, te-aș fi aplaudat!

— Pentru un nou an! strigă și dau paharul peste cap, înghițind pe repreze lichidul amar.

— Ce? întreabă Victor, mult mai matolit decât restul. E deja Anul Nou?

Izbucnim în râs când ne privește confuz, sprijinit de blatul din bucătărie într-o poziție ciudată. Un simplu val de curent l-ar dărâma.